

ณ สวนดอกไม้ที่สวยงามมีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่ง ตลอดทั้งปีจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมความงามของสวนนี้ไม่เคยขาด เป็นเพราะเจ้าของสวนและคนทำสวนเอาใจใส่ดูแลจัดแต่งดอกไม้, ต้นไม้ ด้วยความรัก ทำให้สวนสวยงามอยู่เสมอ มีทั้งดอกกุหลาบ พิทูเนีย รักเร่ ทิวลิป ดอกไม้แต่ละแปลงก็ทำหน้าที่เป็นอย่างดีบานสลบสเลื่อง แดง ม่วง ขาว สวยงามบาดตา

อยู่มาวันหนึ่งดอกเข็มที่ถูกปลูกไว้เป็นแนวริมทางเดินในสวนก็เกิดน้อยใจขึ้นมา เพราะเมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาในสวน ก็พากันไปถ่ายรูปกับดอกไม้สวยๆ ไม่เคยมีใครอยากมาถ่ายรูปกับพวกตนบ้างเลย

ดอกเข็มดอกหนึ่งพูดขึ้นว่า “นี่พวกเราดูซิ ที่แปลงกุหลาบนั้นมีคนเข้าคิวรอถ่ายรูปอีกแล้ว ทำไมไม่มีใครมาสนใจเราบ้างเลย เราเป็นดอกไม้ไร้คุณค่าจริงๆ”

ดอกเข็มอีกดอกเสริมขึ้น “ใช่ๆ ขึ้นก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ขนาดชูดอกก็แล้วพยายามโบกไหวก้แล้ว ไม่มีใครมาถ่ายรูปพวกเราเลย น่าน้อยใจจริงๆ” แล้วพวกดอกเข็มก็พากันร้องไห้ด้วยความน้อยใจและอิจฉาดอกไม้อื่นๆ

ดอกเข็มอีกดอกพูดว่าขึ้นคิดแผนการออกแล้ว เราขอให้พวกแมลงช่วยดีกว่า แล้วเหล่าดอกเข็มในแปลงก็ตกลงกับฝูงแมลงว่าขอให้แมลงไปวางไข่ไว้ที่ดอกไม้อื่นๆให้ทั่วสวน ถ้าคุณแมลงตกลงพวกเราดอกเข็มจะให้น้ำหวานแสนอร่อยเป็นรางวัล

พวกแมลงก็ตกลงรับงานนี้เพราะใครๆก็รู้น้ำหวานจากดอกเขมนั้นอร่อยมากๆ พวกแมลงพากันไปวางไข่ไว้ที่ดอกไม้ต่างๆทั่วทั้งสวน ผ่านไปเพียง 7 วันลูกหนอนเล็กๆก็ฟักออกจากไข่พร้อมกันดอกไม้ทุกดอกในสวนต่างมีหนอน เหล่าหนอนก็กัดกินดอกไม้ด้วยความหิวและโตขึ้นอย่างรวดเร็ว สวนดอกไม้ที่เคยสวยงามกลับมีแต่ดอกไม้กลีบแห้ง ใบขาด บางต้นก็ถึงกับตายไปเลย เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ก็ไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาชมสวนอีกเลย เจ้าของสวนจึงขาดรายได้นานเข้าก็ต้องปลดคนทำสวนออกและปิดกิจการลงในที่สุด

เมื่อประตูของสวนปิดลงอย่างถาวร ไม่มีดอกไม้สวยงามอยู่ในสวนอีกต่อไป เหลือเพียงดอกเข็มเท่านั้นไม่มีคู่แข่งอีกแล้ว แต่ก็ไม่มีใครมาเที่ยวชมสวนแล้วเช่นกัน ถึงตอนนี้ดอกเข็มทั้งหลายก็เข้าใจแล้วว่าหน้าที่ตนวางแผนทำร้ายคนอื่นนั้น มันย่อมส่งผลร้ายมาถึงตัวเองด้วย

นิทานเรื่องนี้ ตรงกับสุภาษิตไทยที่ว่า “ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว” ดังนั้นเด็กดีต้องไม่คิดร้ายต่อผู้อื่นนะคะ